

SLUŽBA VE SBORU

...= sloužím, sloužíš, sloužíme, sloužíte, slouží =...

...= kdo, kdy, jak dlouho, proč? =...

... = SLUŽBA, službička =...

...= nevidím službu, vidím ovoce služby =...

... = kdo je pro nás vzorem ve službě? = ...

Kromě obvyklých článků, je toto vydání SL věnováno tématu SLUŽBA. Nemá však za cíl postihnout téma SLUŽBA v celém možném rozsahu. Soustředíme se hlavně na služby v našem sboru a zamyslíme se nad službou z několika různých pohledů a zkušeností služebníků. Možná má naše společenství někde nedostatek služebníků nebo mnozí by se naopak rádi zapojili do služby a nevědí kam se přidat. Kromě pohledu na službu v úvodním článku br. kazatele předkládáme i svědectví některých služebníků.

Boží požehnání do dalších dnů a vše nejlepší!
Narozeniny v listopadu a v prosinci oslaví

Šenkýř Zdeněk	70 let
Widenský Michal	55 let

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Ž 1:1

S	03.12.2017	3 590 Kč	31.12.2017	4 641 Kč
B	10.12.2017	12 274 Kč	07.01.2018	4 946 Kč
Í	17.12.2017	4 303 Kč	14.01.2018	3 087 Kč
R	24.12.2017	740 Kč	21.01.2018	3 840 Kč
K	25.12.2017	6 490 Kč		
Y				

Akce v únoru a březnu		
29.1.	18:00	Modlitební sejití - budova NOE
1. - 4. 2.		Zimní Relax mládeže
5. 2.	18:00	Pracovní sejití starších sboru
9. - 11. 2.		POBERAKO - sejití dorostů v Arše
16. - 17. 2.		ČERPADLO - vzdělávání dorostových vedoucích
16. - 18. 2.		English Camp víkendovka
19.2.	20:00	Modlitební sejití starších sboru
4. 3.	13:30	Členské výroční shromáždění

Úvodník

Archa patří mezi požehnané sbory. Má obrovské bohatství v lidech, kteří jsou štedří, pokud jde o službu. Děkuji Bohu za všechny ty, kdo jsou ochotní zapojit se do té či oné služby. Je zde také řada lidí, kteří stojí v tzv. neviditelných službách. Jsou to například věrní modlitebníci, kteří drží na modlitbách ochrannou ruku nad naším sborem. Je to každý, kdo vstupuje do vztahu s druhými lidmi a otevírá jim svůj domov, aby lidé mohli najít povzbuzení, potěšení i zastavení. Ti, kdo v tichosti podporují druhé a finančně jim vypomáhají. Lidé, kteří mají blízko k manuální práci a jsou ochotní nabídnout své fyzické síly. A tak bychom mohli pokračovat. Všechno to jsou služby, které nevidíme v neděli a vlastně nejsou na očích ani během týdne. A přesto to jsou věci, bez kterých by Archa přestala být Archou.

Uvědomuji si, že je to něco nesamozřejmého. Není zcela automatické, že křesťané dávají sami sebe Bohu k dispozici. Možná to souvisí s tím, jak se díváme na svět okolo sebe. Je zcela přirozené, že západní společnost se soustředí na výsledek. Konečná čísla jsou mírou úspěchu. Když se touto měrou podíváme na církve, pak církev je úspěšná například tehdy, pokud každým rokem zvětší členskou základnu o 10%. Pak o takovém společenství budeme mluvit jako o zdravém a misijním.

Jsem vděčný za každého Kristova služebníka v Arše, neboť

→ ztělesňují Kristovo evangelium v celé jeho nádheře. Ti, kterým slouží totiž nejprve vidí evangelium v akci a teprve pak o něm slyší.

→ formují společenství Archy, takže Archa není jen nějaký kostel, ale především místo, kde smějí být lidé přijímáni takoví, jací jsou.

→ činí věčnost přítavnou, tím, že žijí nesobecké a nesoběstředné životy a stávají se živými příklady, které zvou k ryzímu následování Krista.

→ dorůstají Krista, protože se nesnaží každého "obrátit", ale především tam, kde jsou, žít tak, jak by žil Ježíš a být tam, kde je On sám.

Moji milí, kéž smíme stále zůstat silní milostí Ježíše Krista!

Martin Tabačan

Ř 12:6-8 *Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí.*

1K12:28 *A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení.*

Ef 4:11-12 *A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla,*

Služby v našem sboru

V Pavlových dopisech jsou uvedeny 3 seznamy různých forem služby. (Ř 12:6-8, 1K12:28 a Ef 4:11-12). V každém z nich nacházíme duchovní i administrativní formy služby. Obsahují proroctví, služby diakonia, učení, povzbuzování, almužny, skutky milosrdenství (návštěvy nemocných a chudých), řízení církve, zmocnění k divům a uzdravování, mluvení jazyky. Apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé připravují svaté na jejich křesťanskou službu – budování Kristova těla.

Práce s dětmi a mládeží je součástí práce Církve bratrské téměř od samého počátku její existence, stejně jako zpěv a hudební doprovod písní. Základem bohoslužby je bezesporu kázání. Samotná liturgie v našem sboru však vyžaduje i určité podpůrné služby tak, aby všichni účastníci mohli mít maximální užitek z osobní účasti na bohoslužbě. Co, která služba obsahuje a vyžaduje na služebnících, víme z jiných zdrojů (např. viz výroční zprávy).

Pro toto vydání SL jsem položila vedoucím služeb pouze následující otázky:

- 1) *Kolik služebníků vyžaduje služba, kterou vedeš a které generace se na službě podílí?*
- 2) *Potřebujete další spolupracovníky? Na jaké úkoly?*
- 3) *Máte nějaké další potřeby? Jaké?*

A ZDE JSOU ODPOVĚDI

• Malá besídka - s. Jana Kalenská

1) Pro práci v malé besídce je vždy třeba jeden vedoucí a k němu alespoň jeden či dva asistenti. Ideální stav je, pokud takovéhoto týmu máme alespoň 4 a příprava besídky tak vyjde na každého vedoucího jednou za měsíc. V této službě je zapojena především střední generace.

2) Momentální stav služebníků je dostatečný, avšak pokud by někdo vnímal povolání pro tuto službu, rádi jej uvítáme.

- Byli bychom rádi, aby se naše děti cítily v malé besídce dobře. V tomto smyslu vnímáme, že by pro ně bylo příjemnější pracovat za stoly jim výškově přizpůsobené.

• Besídka střední – s. Štěpánka Řeháková

1) Služba ve střední besídce vyžaduje minimálně 3 služebníky, kteří se pravidelně střídají (besídka na služebníka pak vychází jednou za 3 týdny). Ideální počet služebníků však je 5 až 6. Na službě se podílí všichni mladí duchem. Generační rozvrstvení je velmi pestré, zahrnuje čtyři desetiletí.

2) V současné době se ve vedení besídky střídáme po 4 týdnech, což je dobré. Ale k dosažení ideálního počtu nám ještě chybí jeden až dva spolupracovníci. Úkol těchto nových spolupracovníků by byl stejný jako u stávajících vedoucích - připravit a vést jednu konkrétní nedělní besídku (ne však bez počáteční pomoci, pokud by byla třeba).

3) Děkuji za toleranci hlučnosti, která se z prostor střední besídky občas ozývá až do sálu. Je způsobena nadšeností dětí, kterou někdy nelze úplně dobře korigovat :-)

• Velká besídka – s. Petra Jeníčková

- 1) Na programech se podílí 4 pracovníci, kteří jsou zastoupeni mládeží a střední generací
- 2) Nové pracovníky nepotřebujeme

• Awana - s. Dáša Kalenská

1) v klubu Awany - slouží 13 vedoucích + 1 (minulá) vedoucí, která chodí v 60% schůzek vypomáhat. Složení týmu je pestré 2x mládežnice 7x střední generace (z velké části rodiče dětí) 4 x starší generace zhruba 50 let a výše. 1 vedoucí, který příležitostně vypomáhá, je důchodce.

- 2) Rádi bychom využili ještě 2 vedoucí, kteří by pracovali s dětmi ve skupince a 1 vedoucí do klubu Médů (děti 4 - 6 let), který by byl schopný připravit a vést celý program na klubové schůzce.
 - 3) Potřebovali bychom mít ve čtvrtek mít všechny prostory Archy volné (vč. bytu správce). Protože letos nám do klubu chodí rekordně nejvíce dětí a jejich docházka je dost pravidelná, tak potřebujeme dětem připravit prostředí, kde budou mít klid k učení.
- Dorost – Lojza Blažek
 - Zvučení – Tomáš Jeníček
 - Alfa – br. Martin Hambálek
 - 1) služba vyžaduje 4-8 lidí do vedení kurzu (přednášky, vedení skupinek, chvály), generálně mohou být od mládeže po střední generaci
 - 2) V tuto chvíli jsou do týmu vedení kurzu Alfa zapojeni 4 lidé, potřebujeme další služebníky (přednášky, vedení skupinek, chvály),
 - 3) - modlitební podpora
 - finanční a praktická podpora - občerstvení, úklid
 - ochota pozvat a přivést nevěřící hosty
 - propagace (plakátování, roznášení pozvánek, osobní pozvání)
 - správa webových stránek (nejen Alfy)
 - Překlad – br. Lukáš Hambálek
 - 1) Pro simultánní překládání nedělních bohoslužeb do angličtiny by byl potřeba tým 6 lidí, kteří by se mohli střídát. V současné době jsme 3, všichni v kategorii mladých rodin.
 - 2) Ano, jelikož zájem o překládání bohoslužeb roste, rádi bychom jej zajišťovali pravidelně. V současné situaci to je obtížné, proto bychom určitě více spolupracovníků uvítali.
 - 3) Ostatní potřeby jsou spíše technického rázu, případně se týkají komunikace ohledně průběhu bohoslužby.

Při první lednové bohoslužbě jsme oslovili nahodile 50 členů sboru a anonymně jsme jim položili 8 otázek o službě ve sboru s možnou odpovědí ANO, NE, spíše ANO, spíše NE, NEVÍM. Mezi oslovenými převažovali mladí lidé, přesto počet ve věkové kategorii 15-35 a 35-55 byl srovnatelný.

A jaké jsou odpovědi na první dvě otázky:

Jsi zapojen v některé službě? Má mít každý nějakou službu?

70% dotázaných odpovědělo „ANO“ nebo „spíše ANO“ zapojeno do nějaké služby ve sboru, což je velmi potěšující, zvláště když mezi dotázaných převažují mladí lidé 15-24 let. Poměr názorů mezi muži a ženami byl velmi vyrovnaný. Že má sloužit každý křesťan, si myslí 13 % dotázaných a 29% souhlasí s tím, že by spíše sloužit měl. I když 3 muži odpověděli NE, žádná žena tuto odpověď nezaškrtnula.

Každý se může zapojit do různých oblastí služby, ale jeho schopnost ji naplnit závisí na působení Ducha Svatého. Všichni křesťané jsou povoláni sloužit v církvi podle svých rozdílných obdarování *1Kor 12:4-11, Ř12:7* a nejčastěji máme sloužit svatým *Žd 6:10, 1K16:15*.

Boží povolání do služby – ano či ne?

Z Božího slova víme, že Pán si povolává konkrétní služebníky a dává jim i potřebné schopnosti, které mohou ve službě využít, např. *Sk 13,2 Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal. 2Mojž 35:30-35...Hleďte, Hospodin povolal jménem Besaleela, ... z pokolení Judova. ... Naplnil ho Božím duchem, aby měl moudrost, důvtip a znalost pro každé dílo,*

Další otázky, na které dotázaní odpovídali, se týkaly právě tématu povolání ke službě.

Je nutné Boží povolání ke službě?

Mohu si vybírat sám, co chci? Mám čekat, až mě někdo osloví?

21% dotázaných se domnívá, že „ANO“, s mírnou převahou mužů. „Spíš ANO“ si myslí více žen než mužů a opačná situace je v odpovědi „spíš NE“. Tedy „ANO“ nebo „spíše ANO“ dosahuje 70% a není zanedbatelná odpověď „NEVÍM“. Svobodu vybírat si službu připouští 72%, kde „ANO“ převyšuje téměř dvojnásobně odpověď „spíš ANO“. Všichni oslovení si jsou zřejmě vědomi potřeby osobní aktivity, neboť v odpovědi na otázku „Mám čekat...“ vítězí odpověď „NE“ nebo „spíš NE“ v 72% s převahou „spíše NE“. I zde není zanedbatelná odpověď „NEVÍM“.

Svědectví - Jak jsem prožila povolání do služby.

Ačkoliv jsem se podílela na různých službách ve sboru počínaje kuchyní a úklidem, nepřemýšlela jsem přitom o Božím povolání pro službu, nepovažovala jsem to pro danou službu za potřebné. Teprve po výzvě volební komise ke službě starší sboru, vědoma si především zodpovědnosti, kterou v této službě uvádí Písmo, jsem chtěla mít jistotu o Božím povolání.

Proto čas, který jsem měla k přemýšlení, jsem věnovala intenzivním modlitbám a hledání v Božím slově. Novoroční verš pro rok 2011 *Sk 20,32 „Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni“*, jsem přijala jako odpověď od Pána církve a teprve svojí odpovědí „ANO Pane“ jsem získala i pokoj do srdce a jistotu, že Pán mne k této službě volá.

Na povolání do vedení modlitební skupiny teď již vzpomínám skoro úsměvem, ale ve vší úctě před Pánem. Při jednom rozhovoru o modlitební skupince jsem se vyjádřila v tom smyslu, že bych z určitých důvodů do toho nešla ani jako účastnice ani jako vedoucí. Nedało mi to však klid a doma jsem pak nahlas uvažovala - „*abych vedla nějakou skupinku, to by mě musel požádat sám kazatel nebo alespoň nějaký bratr starší*“. Asi 3 měsíce po té na sborovém zájezdu, přišel ke mně br. kazatel s jedním bratrem starším a pravil. „*právě si tady s ... říkáme, že bys mohla vést modlitební skupinku*“. Ač jsem byla překvapena, napadlo mě - „*přece tenkrát nemohli bratři stát za dveřmi našeho bytu? – tedy nelze odmítnout*“. I když po více jak 4 letech v této službě stále „*uvádím ve skutek své spasení s bázní a třesením*“ (Fp 2,12), je tato služba pro mě osobně obohacením a požehnáním, a doufám, že i pro ostatní sestry ze skupinky.

Kdysi jsem si jen tak pomyslela, že je škoda, že ze své odborné profese nemůžu ve službě sboru asi nic uplatnit. Teprve mnohem později, když jsem na výzvu br. kazatele už několik let zpracovávala SL, jsem si uvědomila, že např. zde je to místo a v úžasu jsem si pomyslela: „*Pane, jak si úžasný Pán a Bůh!*“

Chceme-li sloužit, Pán nás bere vážně a to přímo „*za slovo*“ nebo i „*myšlenku*“, a my jen žasneme, jak je Pán k nám dobrý.

Dagmar Kalvachová-Pol

Diakonie - sociální rozměr služby

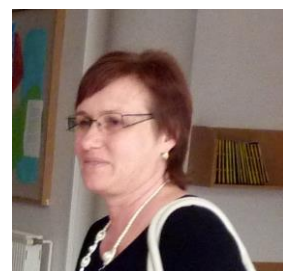
V NZ se používá souhrnně pro pojem služba řecké slovo diakonia. Diakonia vždy souvisela s péčí o nemocné a potřebné a byla v tomto ohledu hlavním posláním křesťanů v rané církvi. Kdo by neznal slovo z Jk 2,16: *Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Budte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?* Nebo apoštol Jan se ptá 1J 3,17: *Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska?*

V našem sboru se v tomto směru jedná o služby (např. návštěvy, dovoz autem do shromáždění nebo k lékaři, apod.), které konáme pravidelně nebo příležitostně především pro naše staré a nemocné bratry a sestry. Možná i vy se zapojujete v této službě.

Požádala jsem s. Marii Kampovou, aby se s námi podělila o tom, jak prožívá tuto službu ona:

Největší radostí v mé službě je, když nabídnu takovou službu, která je zrovna v té době potřebná. Jako když pasuje klíč do zámku. A může to být např. odvoz, úklid, nákup, doprovod na úřady, k lékaři, pohlídání dětí, návštěva v nemocnici nebo doma, vyslechnutí, modlitba, Boží slovo, zprostředkování večere Páně, rada, kde najít pomoc - prostě maličkosti, které ulehčí v trápení, povzbudí a udělají druhému radost. To je moje obdarování od Pána Boha.

Přeji Vám, abyste také prožívali radost ze služby, která vám „padne“. Marie

Mohla jsi uplatnit svoji profesi ve službě sboru?

Tuto otázku jsem položila s. Věře Csukásové, která je svou profesí dětskou lékařkou a jak sama řekla:

..... ráda bych dala vše, co jsem se naučila, pro děti věřících ze sboru. Mohla jsem pracovat tam, kde mi to Pán umožnil - letní pobyty věřících pro mládež s Křesťanskými sbory, často to bylo i více než 100 lidí 1- 2x za rok, služba dětem, mládežníkům, dospělým i starým. Byla to služba běžného lékaře, ale nemuseli nikam jezdit, ošetřování četných úrazů, často to byla i služba hygieny, epidemiologa, také jsem měla mnohé přednášky na téma- sexuální výchova, rodičovství, nemoci, úrazy, očkování, vysvětlování dotazů, co se kde šustlo. Vážných věcí bylo méně, musela jsem volat i ARO, dehydratace, lx těžký otřes mozku... U srdce mě to hrálo, že aspoň maličko jsem mohla být užitečná, a že si vážili službu dr. praktika....Také jsem 5 let psala články do časopisu Kroky - o lidském těle, jeho fungování, zajímavosti, také o psychice čili něco o duši.....

Můj profesní život ve skutečném životě byl pestrý, hodně zajímavý, různorodý, ...

Odpovím a poradím komukoliv, kdo sám přijde.

Věra Csukášová

Duchovní nebo obyčejná služba?

Možná, že když se řekne služba ve sboru, mnozí si okamžitě představí služby „duchovní“, viditelné na první pohled. Často proto ty „ostatní či obyčejné, spíš praktické“ služby bereme jako samozřejmost. Např. práci ve sborové kuchyni, vítání u dveří, správu a údržbu budovy, úklid, Některé tyto služby možná mohou někomu připadat podřadné. Jistě vyžadují pokorné srdce, ale mají své místo mezi ostatními službami, jak píše ap. Pavel: Ř 12,16 *Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám.* Boží Slovo např. o pohostinnosti mezi námi křesťany říká. 1P 4,9 *„Bud'te jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to!“* A právě o svědectví z této služby jsem požádala sestry s bohatou zkušeností.

s. Dáša Kalenská napsala:

Do služby ve sborové kuchyni jsem se začala zapojovat v době, kdy náš sbor byl ještě v Pernštýnské ulici. Tam jsme se jako členové sboru také zapojovali i do úklidu modlitebny, který byl stanoven rozpisem po rodinách. Každý to tenkrát bral a chápal, jako povinnost, která vyplývá z rozhodnutí, vstupu do sboru a přijetí členství. Vnímala jsem, že odmítnout tyto dvě služby by bylo stejně tak nevhodné, sobecké a bezohledné, jako kdybych se nechala doma obsluhovat a využívala ostatní, aby pracovali za mě.

Díky službě v kuchyni, jsem mohla poznávat druhé z jiné stránky, než jen z rozhovorů po nedělním shromáždění. Budovaly se vztahy a vznikala bližší přátelství. Já osobně jsem prožívala vědomí toho, že jsem sounáležitostí sboru a radost z toho, že jsem potřebná a užitečná. Po letech, kdy jsem vdávala dceru, tak jsem byla zahrnuta takovým zájmem nabídnuté pomoci, že jsem nemusela ani jednoho člověka prosit o pomoc a celou svatbu jsme zajistili lidmi, kteří se sami nabídli. Byl to pro mě velmi silný zážitek lásky spojený s vděčností našemu Pánu. Vždyť tam, kde je rozsévána láska a dávání, tam se láska a dávání rodí.

Slovo v knize Kazatel nás k takovým skutkům povzbuzuje:

Kazatel 11:1 Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš.

Tímto vás chci povzbudit, abyste se nebáli dát Pánu to, co můžete. Nejde o to, zda mám schopnosti a um něco takového dělat. Jde o ochotu jakkoli se zapojit. Je jedno, zda pustím po vodě krajíc chleba nebo jen jedno sousto, ale jestli vůbec něco pustím.

A ještě jeden z pohledů na službu v kuchyni od s. Marie Kampové, za sestry, které mají na starosti pohoštění:

... Chápeme, že ne vždy a ne všechny sestry mohou být daný termín fyzicky přítomné v kuchyni, proto se snažíme práci rozdělit. Někdo upeče buchtu, někdo myje nádobí, někdo vaří... Byly bychom rády, kdyby tato služba nebyla brána jako nutné zlo, ale i jako prostor nejenom něco udělat pro druhé, ale i jako příležitost poznat druhé.

Ty sestry, které to již zažily, ví, že bývá v kuchyni pohoda, nikdo nemusí mít strach, že něco nezvládne, je legrace, popovídáme a občas i něco zažijeme – třeba když nejde elektřina, nebo vypoví službu sporák ☺. Pak na to rády vzpomínáme. Je to fakt dobré obecenství.

Když je na řadě vaše skupina, nečekejte, až budete osloveny, ale aktivně se hlase. Je to pro nás pomoc... a to nás potom těší.

Marie

Rozpis sester do skupin naleznete na nástěnce ve vestibulu. – pozn. redakce.

Dočasnost služby

Motto: *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:* Kaz 3,1

Naše služba je vždy omezena minimálně v čase, ale může být omezena i jiným způsobem. Např. zdraví nebo náš věk nás vede k tomu ukončit svoji službu a předat ji jinému služebníkově nebo Pán nám svěřil konkrétní konečný úkol. Vybrala jsem dva dnes již seniory, aby se s námi podělili o své zkušenosti, ze služby ve sboru.

Sestry Rut Hláskové jsem se zeptala:

DO KTERÝCH SLUŽEB VE SBORU JSTE SE ZAPOJOVALA?

Církev má širokou škálu služeb (praktické i duchovní) a tedy možností, kde je možné se zapojit. Když jsem přišla do Pardubic, bylo potřeba učit besídku, tak jsem se toho ujala, učila jsem již předtím v Kutné Hoře a Příbrami. Jezdili jsme s dětmi i na letní pobyty, které byly samozřejmě tajné. Tuto

službu jsem dělala asi od svých 15 let do min 50 let.

Zpívat v pěveckém sboru bylo pro mne radostnou a krásnou službou.

Ráda jsem také pracovala v kuchyni při sborových dnech, svatbách apod.

Úklid modlitebny byl pro každého samozřejmostí a těšilo nás, že je modlitebna pěkně připravená k bohoslužbám.

Když jsem byla již starší, hledala jsem, co dál. Proto, že se našlo mnoho sester (bývalo nás i 15), které se chtěly scházet ke studiu Písma a modlitbám, s pomocí Boží s důkladnou modlitební i učební přípravou (protože jsem měla obavy, abych neučila, co by nebylo v souladu s Písmem), jsem se pustila do vedení modlitební skupinky, scházely jsme se víc jak 30let.

JAK JSTE PROŽÍVALA SLUŽBU - CO VÁS TĚŠILO, CO BYLO TĚŽKÉ. JE NĚCO, CO JSTE VE SBORU DĚLALA NEJRADEJÍ?

Služba mě nezatěžovala, sama jsem z toho měla užitek a požehnání. Mohu říct, že mě těšilo všechno. Dělala jsem vše s láskou a s pomocí Boží. Nemohu říct, že bych neměla na službu čas, nikdy mi čas nechyběl (*sestra měla 3 děti, byla zaměstnaná jako učitelka, její manžel byl často na služebních cestách – pozn. red.*).

Co bylo těžké? – asi nic, snad jen obtížné - příprava besídky pro děti všech věkových skupin v jedné besídce, myslím zaměstnat děti tak, aby besídka byla pro všechny zajímavá.

Na všechno vzpomínám ráda. Co se týká besídky – velice ráda vzpomínám na zvědavé děti, jejich otázky byly velmi zajímavé.

MÁTE NĚJAKÝ VZKAZ, KTERÝ BYSTE RÁDA PŘEDALA ČTENÁŘŮM SL?

Chtěla bych především povzbudit ke službě Bohu, čas určitě nikomu nebude chybět, služba přinese radost i uspokojení! Nečekejte vždy, až vás někdo vyzve, ale sami hledejte!

Služba konaná s ochotou má jiný výsledek než služba z povinnosti.

Br. Ladislav Vopelák známe nejen ze služby slovem, ale především v souvislosti s vedením stavby naší ARCHY před 20 lety. O náročnosti a zodpovědnosti takové služby nelze vůbec pochybovat. Mnozí znají příběh stavby ještě z vlastní účasti, ale většina z nás spíš ze svědectví br. Vopeláka, které vydal i knihou.

Požádala jsem bratra, zda může krátce zavzpomínat na toto období služby, hlavně co bylo pro něj zdrojem nových sil a pomoci v tíživých situacích.

Bratr svoje svědectví nadepsal - ***Zkušenost s Boží pomocí:***

Důvod ke stavbě nové modlitebny CB v Pardubicích byl zřetelný. Je to obvyklá starost živého, početně rostoucího sboru. A protože jsme věděli jak náročná je investiční činnost, začali jsme modlitbami - a teprve potom následovaly naše činy. A ty se uskutečňovaly postupnými kroky. Když Pán Bůh milostivě potvrdil krok první, následoval krok druhý, třetí, atd. Kroků bylo za osm let celkem sedm. Prvním krokem byl výběr místa pro stavbu podrobně definovanou. Město nám nabídlo tři místa. Vybrali jsme sídliště Polabiny. To místo bylo vyprošené od Pána Boha. Rada města naší žádost o přidělení vybraného místa schválila, a tak jsme mohli přistoupit k dalšímu, již třetímu kroku...

Sedmým krokem bylo zahájení stavby v měsíci září 1995. Byl to krok nejvýznamnější, doprovázený modlitbami. Rád si vzpomínám na biblická a modlitební večerní shromáždění. Kazatel Tomáš Holubec nikdy nezapomněl připomenout přímelné modlitby za zdárný průběh stavění Archy. Jeden večer jsme se soustředili v prosbách na zvláštní věc. Prosili jsme o konkrétní dar - o jeden milion korun. Nutně jsme ho potřebovali pro dodavatele; ten přerušil stavební práce a požadoval peníze. Pán Bůh naši prosbu vyslyšel. Poslal nám bohatého bratra Hermanna Wadera z Německa, jenž založil nadaci na podporu budování modliteben. Navštívil nás v bytě kazatele Tomáše Holubce, bydlícího ještě v Pernštýnské. Doprovázel ho tehdejší tajemník CB bratr Karel Fojtík. Po bratrském přivítání a při dobré kávě, sáhl náš milý host do své náprsní kapsy a předal kazateli podlouhlý lístek, za který jsme v bance dostali přes milion korun. Později nám bratr Wader poskytl bezúročnou půjčku s odkladem na postupné splácení. Je to moje nezapomenutelná zkušenost s Boží pomocí – a nebyla jediná, díky Bohu! *Ladislav Vopelák*

Často neviditelná, ale mocná služba

Ef 6,18 V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne.

Jk 5:16 Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.

– s. Katky Kumpánové jsem se zeptala:

Jak osobně prožívá službu modliteb např. podle listu Ef 6:18?

Modlitby vnímám jako náš úkol, zvlášť my senioři můžeme nést na modlitbách naše rodiny, společenství bratří a sester, i lidi, kteří mají v rukou moc, „abychom mohli žít klidným a tichým životem“ list Timoteovi. Modlit se je mi vším a čím víc čtu Bibli a modlím se, tím jsem závislejší na Bohu.

- s. Biana Beníšková je jednou z vedoucích modlitební skupinky.

Její svědectví o zkušenostech si můžete přečíst zde:

Naše skupinka se schází jednou za 14 dní vždy v pátek od 17 hod v Arše. Je to čas sdílení, přemýšlení o Božím slově a je to čas pro modlitby. Když mě před lety oslovila Hanka Jindrová, jestli bych neměla chuť se účastnit skupinky, byla jsem velice vděčná za tuto nabídku. Cítila jsem totiž potřebu se více scházet se sestrami ze sboru. Příjemně překvapená jsem byla, když jsem zjistila, že na skupinku chodí i ženy, které nejsou pravidelnými návštěvnicemi Archy. Skupinka mi pomáhala, abych postupně ztratila svůj ostych se modlit nahlas. Často váhám modlit se nahlas, jelikož vím, že moje čeština není stoprocentní (takové písmeno *k* ve slově „nevěsta“ může vyvolávat nejen úsměv ale i pohoršení). Vlastně jsem byla jenom ochotná se takto modlit doma s manželem.

Vzájemná důvěra je předpokladem pro společné modlitby - potom jsem i já ve své nedokonalosti schopná nevyslovit jen věty „protříbené“. Každá z nás se může modlit, kdy a jak dlouho chce a když cítí, že není připravena přistoupit k Pánu, tak se i odmlčí. Modlíme se vždy na konci našeho setkání, a to poté co jsme si sdílely naše starosti, trápení a v neposlední řadě i radostné okamžiky. Naučila jsem se ale i jak jsou důležitá svědectví o vyslyšených i nevyslyšených modlitbách.

Na podzim 2017 jsem se účastnila kurzu **Jak se modlit**, který se konal v Arše pod vedením Martina Hambálka. Získané podněty jsem si nechtěla nechat pro sebe a na skupince jsem pustila jeden díl videa a nedokonale „tlumočila“ myšlenky jednoho večera kurzu. Doufám a modlím se za to, že my všechny/všichni budeme mít ještě větší touhu přijmout svědectví o modlitbách, učit se ze zkušeností druhých a více se zapojit do modlitebního zápasu.

Modlitební chvíle v neděli před bohoslužbou je určena právě modlitbám za služebníky a všechny ostatní účastníky bohoslužby. Ani pastorační službu není možné konat bez přímluvné modlitby. Modlitbou může kazatel a starší pověřovat služebníky ke službě
Sk 6,2-6 A tak apoštolové svolali všechny učedníky a řekli: „.... Bratří, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. ... Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce.

Existuje služba, kterou může nebo má dělat každý z nás? např. ***

I když u této otázky oslovení uvádí různé druhy služeb, shoduje se celkem 72 % na odpovědi „ANO“ nebo „spíš ANO“. 10% se domnívá, že „NE“ nebo „spíš NE“, ostatní uvedli „NEVÍM“.

***Dotázaní uváděli např.: *Modlitby za druhé a sbor, povzbuzovat, naslouchat a projevovat milosrdenství, podporovat sbor finančně, praktická pomoc, úklid Archy, vítání u dveří, ...*

Mají se služebníci veřejně „vysílat“ ke službě modlitbou? *

76% se domnívá, že „ANO“ nebo „spíš ANO“ (46%+30%). Pouze 3 muži si myslí, že „spíš NE“, ostatní zvolili odpověď „NEVÍM“.

*Většina uvádí např.: *vedoucí služeb, kázající, práce s dětmi a mládeží, vedoucí skupinek popř. když o to požádá sám služebník, ...*

Proč mám sloužit?

Možná jste si kladli tuto otázku, když jste prožívali ve službě zklamání, nepochopení, nedorozumění, nikdo neoceníl vaše úsilí, vaše vytrvalost se považovala za samozřejmost, nikdo vám nepoděkoval, anebo vám nikdo službu nenabídl, nebo máte jinou zkušenost, která vás vede k otázce, *Proč mám sloužit?* Možná v následujícím textu naleznete odpověď, pokoj a povzbuzení ke službě svému Pánu.

Vzorem křesťanské služby pro nás je život Pána Ježíše Krista, který nepřišel, aby mu druzí sloužili.

Mt20:28 *Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“*

Kristův služebník následuje příklad svého Mistra - v pokoře a s láskou vychází vstříc všem lidským potřebám. Tato služba potřebným je považována prokázanou Kristu.

Mt 25:35-40 *Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.‘ Tu mu ti spravedliví odpovědí: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasytili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?‘ Král odpoví a řekne jim: ‚Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.‘*

A nejsou právě tato slova, slovem povzbuzení pro nás?

Žd 6:10 *Bůh není nespravedlivý, a proto nezapomene, jak jste se činem své lásky k němu přiznali, když jste sloužili a ještě sloužíte bratřím.*

Ko 3,23-24 *Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.*

Ef 6,10 *A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci.*

Má se za službu děkovat? **

60% dotázaných se domnívá, že „ANO“ a 20 % že „spíš ANO“, 12 % se přiklonilo k odpovědi „NE“. Pouze v poměru 1:10 odpovědí je „NE“ popř. „spíše NE“ (což je názor starší generace) k odpovědím kladným. *Z odpovědí na otázku „*kdy, jak často, jak (veřejně, osobně)?*“ vybíráme: *co nejčastěji-osobně, osobně, kdykoliv, pokud ano-pak osobně, vytvořit atmosféru ocenění místo kritiky, hlavně - když je těžká, osobně i ve společenství, podle druhu služby-povzbuzuje, jen výjimečně-jednou ročně všem, veřejně,*

Co je tvojí motivací ke službě?

Tato otázka v anketě chyběla.

V jednom rozhlasovém pořadu křesťanského rádia host řekl, že pokud naší motivací ke službě není láska k Bohu, pak to není služba pro Boha!

Věřím, že všichni dotázáni by na tuto otázku odpověděli:

MOJÍ MOTIVACÍ KE SLUŽBĚ JE LÁSKA K BOHU!

Tématem služby vás provedla Dagmar Kalvachová-Pol.

Ohlédnutí za SLUŽBOU SLOVEM

Zvěstováním evangelia sloužíme světu ke smíření s Bohem a je vystrojován Boží lid ke službě Bohu. Schopnost konat takové dílo je Boží dar.

1Pt 1:12 *Bylo jim zjeveno, že tím neslouží sami sobě, nýbrž vám; ti, kdo vám přinesli evangelium v moci Ducha svatého, seslaného z nebes, zvěstovali vám nyní toto spasení,*

2K 5:18 *To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření.*

Ef 4:11-12. *A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla.*

„Za kazateli mého života“ se ohlédl br. Vladimír Lukáš, dlouholetý bratr starší a sám služebník slova.

Historie služby slovem v pardubickém sboru

Můj pohled na historii služby slovem v Pardubicích bude spíše pohledem na chrudimsko-pardubickou oblast a týkat se bude období od začátku šedesátých let minulého století tzn. od doby, kam zhruba sahá moje stárnoucí paměť. Slovo Boží v rámci Jednoty československé (Církve bratrské) zde ale bylo zvěstováno a šířeno daleko dříve. Konkrétně v Pardubicích zhruba od roku 1912. To je první zmíněný letopočet ve vzpomínkách bratra Žaloudka a váže se ke službě kazatele Adlofa ze sboru Praha 1, který jezdíval do Pardubic sloužit skupince bratří a sester. Zde také 14.11.1915 pokřtil a přijal za prvního člena Jednoty československé v Pardubicích Františka Havránka, Komenského 111, Pardubičky.

Pojďme ale do roku 1951, kdy byly stanice Pardubice, Chrudim a Kvasín vyňaty ze správy královéhradeckého sboru a začleněny do správy sboru Jednoty československé v Litomyšli. Rok 51 je také takovým předělem v mém životě, kdy jsem kromě tváří kazatelů dojíždějících sloužit do Chrudimě začal vnímat také to, co to je církev, proč chodíme každou neděli a každou středu do shromáždění, proč zpíváme a modlíme se a proč je nám spolu tak dobře.

Bylo by to dlouhé vypisování skutečností, nebo spíš „neskutečností“, jak tehdy, v šedesátých letech minulého století, fungovalo zajištění služby slovem na sboru, který zahrnoval tehdejší kraj pardubický a jihlavský. I mně je to dnes nepochopitelné, ale bylo to tak státní mocí dáno, fungovalo to a Pán svému dílu velice žehnal! Sídlo sboru bylo v Litomyšli, ke sboru patřilo dalších 32 stanic, kde se zvěštovalo Slovo a sbor k tomu měl jednoho kazatele – Alexandra Havránka s jeho oblíbenou Aerovkou. Je jasné, že do služby slovem muselo být zapojeno mnoho bratří ze stanic. Mimochodem, bratr Havránek si také v Pardubicích odsloužil vojnu u praporu PTP, kdy stavěl pardubické letiště.

V roce 1957, kdy přišel na sbor kazatel Jaroslav Polanský, byla již situace únosnější. Díky další státní systemizaci patřilo k litomyšlskému sboru už jen 20 stanic. Ze zachovaného rozpisu služeb slovem ze závěru roku 1957 vyplývá, že v jednu neděli bylo třeba zajistit cca 24 služeb. I když br. Polanský zajistil třeba 3, tak dalších asi 20 bylo třeba obsadit bratřími staršími z těchto stanic. Pro zajímavost uvádím jména sloužících bratrů v Pardubicích v listopadu a prosinci 1957. Byli to bratři Hruška (Č.Třebová – dědeček Ivy

Chráskové), Beneš (V.Mýto), Fr. Kučera (Kvasín), Polanský – kazatel, Pavel Černý (V. Mýto - dědeček Pavla, bývalého předsedy Rady CB), Václav Kubový (Č. Třebová), Jar. Kubový (kazatel v Č.Skalici), Lukáš – Drahekoupil (věrná dvojice služebníků z Chrudimi), Kolman (Č. Třebová). Kromě jmenovaných bratří sloužili obětavě a na celém sboru i pardubičtí bratři Karel Kalvach, Jan Hušek, Pavel Kamp a v Kvasíně pak Arnošt Šenkýř, Václav Mrkvička a Jaroslav Kučera. V době, kdy byli pardubičtí bratři i s kazatelem Polanským ve vězení (1962-cca 64), zapojili se do služby v Pardubicích i bratři Jan Hlásek, Fr. Žaloudek a také bratři starší z hradeckého sboru v čele s kazatelem Sitou, který byl určen administrátorem našeho sboru a věrně v Pardubicích i jinde vypomáhal skoro 4 roky. Velice obětavě se do služby, především sborové mládeži, zapojil také bratr Pavel Černý z Vysokého Mýta. Občas přijel posloužit i kazatel Michal z Prahy a také bratr Just z Kolína. Byl to právě on, kdo nás, jako mládež, přiměl k tomu, naučit se rychle Vyznání víry. Jeho otázka „Tak, mládeži, jak zní Vyznání víry?“ byla totiž skoro pravidelnou součástí jeho kázání.

Z toho, co jsem popsal, je patrné, že naše generace vyrostla pod kazatelnami, na nichž sloužili velkou většinou bratři starší, lidé bez teologického vzdělání, ale bratři naplnění láskou k Pánu Ježíši, vroucí horlivostí a neskutečnou obětavostí. Na druhou stranu nám to Pán Bůh vynahradil výbornými kazateli (to platí i o budoucím období), z nichž právě Sita a Havránek byli prvními doktory teologie v naší církvi (s nimi ještě kazatel Jan Urban).

Ještě jedna vzpomínka na kazatele Polanského. Byl to výrazný evangelista, rozhodný křesťan a neohrožený zvěstovatel evangelia v období hluboké totality. O tom svědčí tato událost: tradiční sborový den v sedmdesátých letech na Křižánkách, na zahradě u Bukáčků. Kazatel Polanský si před zahájením všiml, že na sousední zahradě se za křovím skrývá okresní církevní tajemník, který přišel „špiclovat“. Bratr Polanský tehdy zahájil sborový den takto: „Tak vás zde vítám, bratři a sestry, a srdečně mezi námi vítám i okr. církevního tajemníka ze Žďáru, pana XY.“ Během první společné písně OCT nenápadně zmizel.

V roce 1966 přichází na litomyšlský sbor kazatel Jaroslav Kučera, další obdarovaný služebník slova. Bratr uměl precizně vystavět kázání na 3 písmenech nebo na jednom slově a nikdy nebylo krátké. Věnoval se hodně také mládeži. Přípravoval pro každého mládežníka cyklostylovanou měsíční pomůcku malého formátu : Čtení na každý den. Biblický verš a k tomu krátký výklad – úžasná mravenčí práce. Výsledkem jeho práce bylo obrácení skupiny mládeže, která odevzdala své životy Pánu Ježíši.

Je to asi 3 roky, co jsme se s Pavlou setkali s bratrem Kučerou naposledy. Bylo to při jeho službě slovem v Naději ve Vysokém Mýtě. Dvaadevadesátiletý bratr kazatel měl na stolku připravený magnetofon, z kterého pustil při shromáždění na doplnění programu píseň mužského sboru. A na kazatelně měl bratr notebook, kde měl připravené slovo a stále si to při kázání na klávesnici „odklikával“. Po shromáždění jsem bratrovi vyjádřil obdiv, jak brilantně ovládá při službě moderní techniku. A on na to: „No, jo, bratře, ale ono mi to hned na začátku vypadlo, tak jsem mluvil z paměti a celou dobu jsem to zkoušel nahodit.“

V roce 1969 přichází do České Třebové kazatel Josef Špidlík, který posiluje práci nejen v českotřebovské oblasti a stává se spolu se svojí rodinou i s rodinou bratří a sester nedílnou součástí nezapomenutelných třebovských sborových dnů.

Zmínil jsem v souvislosti s bratrem Kučerou obrácení skupinky mládeže. Při této příležitosti je nutné připomenout také mimořádnou a obětavou službu bratra Pavla Kampa (nejstaršího) především mezi mládeží. Věnoval se této službě už před svým zatčením v roce

1962 a práce s mládeží byla právě přitěžující okolností pro jeho odsouzení a uvěznění. A po návratu z vězení se Pavel této službě věnoval ještě intenzivněji. A nejen mládeži. Sloužil slovem, pomáhal při přestavbě domu v Pernštýnské, věnoval se starým lidem, byl mnohaletým místopředsedou staršovstva i členem Rady CB. Obětavý a věrný Boží služebník, který zasvětil svůj život službě našemu Pánu. Ovoce Pavlovy služby vidím i v počtu kazatelů a celocírkevních pracovníků, kteří i pod jeho vlivem vyrostli v Pardubicích, v Chrudimi a částečně i ve Vysokém Mýtě, protože dosah jeho služby byl skutečně celosborový. Byli a jsou to kazatelé František Marek, Daniel Kvasnička, Evald Rucký, Pavel Lukáš, Jan Drahokoupil, Slávek Zajíček a dále Jiří Kouba a z V.Mýta bratři Rausovi a kazatel Pavel Černý.

V roce 1976 střídá bratra Kučeru na našem sboru kazatel Jan Uhlíř. Byl to první kazatel, kterého jsme si víc užili i v Pardubicích, protože určitou dobu bydleli Uhlířovi v modlitebně v Pernštýnské a později si koupili domek v Rybitví. Bratr Uhlíř, to byl laskavý, radostný a pokorný člověk, věrný modlitebník a hluboký písmák s důrazem na posvěcený a svědecký život. Bratr Uhlíř vlastně spolu se staršovstvem provedl náš sbor přes revoluční rok 1989 do nové doby. A řekl bych, že sbor byl na tuto dobu připraven a začal využívat všechny možnosti ke službě, které tato hektická doba nabízela. Modlitebna v Pernštýnské už nestačila a začali jsme se o nedělích scházet v sále bývalého AIMu (dnešní Masarykovo náměstí, proti Afíčku).

V roce 1990 přichází na sbor mladý, právě dostudovaný kazatel Tomáš Holubec. Nejprve vykonával civilní službu a po boku bratra Uhlíře (tehdy již administrátora samostatného pardubického sboru) pronikal do radostí a strastí kazatelské služby. V roce 1993 se stal Tomáš Holubec kazatelem našeho sboru a kromě služby slovem, ve které se velmi osvědčil, mu padla na bedra příprava a poté i realizace stavby nové Archy. Samozřejmě, že měl pro stavbu vedle sebe velice erudovaný hospodářský tým, ale přece jen všechny ty problémy a starosti ovlivní a unaví i kazatele, který se má soustředit na kazatelskou a pastorační službu. Tak není divu, že zhruba rok po otevření Archy oznámil Tomáš Holubec sboru, že přijal místo kazatele na jiném sboru CB. Na začátku roku 2000 tedy Holubcovi odcházejí do Havířova a službu administrátora našeho sboru přijímá kazatel Pavel Javornický se svoji manželkou Věrou, kteří tehdy sloužili v Náchodě. Jejich obětavou, zhruba rok trvající službu, jsme přijali s velkou vděčností. Stejně tak službu kazatelů – hostů, kteří v té době v pardubickém sboru pomáhali překlenout období čekání na nového kazatele. To již také existuje samostatný sbor CB v Chrudimi, kde se stal kazatelem bratr Petr Jelínek, který také vypomáhal službou slovem na pardubickém sboru, zvláště v Kvasíně. Vedoucím mládeže je v té době bratr Petr Geldner, který se také obětavě zapojil do služby slovem.

V létě roku 2001 se stěhuje do Pardubic z Bystrého v Orlických horách rodina Jindrových a Samuel se stává dalším kazatelem našeho sboru. K tomu jen tolik. Když náš sbor zvolil Samuele jako kazatele sboru, pověděl mi tehdy bratr kazatel Uhlíř: „Bratře, udělali jste tu nejlepší volbu, jakou jste mohli udělat“. Byla to prorocká slova, která se stala skutečností.

V roce 2004 se dostalo našemu sboru té výsady, že jsme získali druhého kazatele. Stal se jím čerstvě ordinovaný kazatel Petr Geldner, který svůj mladistvý elán přenášel nejen do služby mládeži, ale i do služby slovem za kazatelnou. Po odchodu Geldnerových do Poděbrad v roce 2006 jsme 2 roky čekali na dalšího druhého kazatele sboru. Bylo to na podzim 2008 kdy přišel kazatel Martin Tabačan, s manželkou Jindřiškou a dětmi ze sboru

třebíčského, aby posílil a v roce 2013 plně převzal kazatelskou službu v našem sboru po Samuelovi Jindrovi.

Tak jako v roce 1990 měl (nebo mohl mít) mladý Tomáš Holubec svého „Gamaliele“ v bratru Uhlířovi, tak i později Petr Geldner a Martin Tabačan měli totéž v Samuelovi. Vidím v tom Boží cestu nejen pro jmenované bratry, ale i pro náš sbor.

A ještě jméno, které nemůže chybět ve výčtu služebníků slovem a to nejen za kazatelnou, ale především mezi dětmi. Radek Kalenský s manželkou Dášou od roku 1984 vychovali v našem sboru už druhou generaci dětí, které s velkou láskou a obětavostí vedli a vedou k Pánu Ježíši. A tak po kazatelské ordinaci Radka na podzim 1998 se stal z Náčelníka další, trochu „skrytý“, kazatel našeho sboru. Skrytý, ale výrazný, přesahující svým vlivem daleko za hranice našeho sboru.

A úplně na konec jména „laických kazatelů“, která ještě ve výčtu nezazněla, ale mají tam své místo, protože bez jejich obětavé služby by zůstalo na našem sboru mnoho nedělních shromáždění neobsazeno službou slovem. Jsou to bratři Ladislav Vopelák, Dušan Beníšek, Vladimír Lukáš, Martin Hambálek, Petr Kotas, Jiří Černík, Daniel Pírk, Jiří Hrubý, Marek Kalvach a v Kvasíně i Zdenek Šenkýř.

Milí bratři a milé sestry, členové našeho sboru, je to úžasné požehnání, které Pán Bůh prokazuje našemu společenství ve službě těch, kteří nám přinášeli a přinášejí zvěst evangelia. Začalo to kazatelem Adlofem a končí to posledně jmenovanými. Více než 100 let služby slovem v naší pardubické sborové rodině a v diaspoře. Je to nikdy nekončící milost našeho Pána.

Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží ...následujte je ve víře! Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. Žd 13, 7

Zpracoval: Vladimír Lukáš

Žítí pro Krista znamená žít pro naše bratry.

Život křesťana nespočívá v tom, že dělá neobyčejné věci, ale v tom, že dělá obyčejné věci neobyčejně.

Dobré skutky tě neospravedlní před Bohem, ale před lidmi dokážeš svým životem, zda jsi křesťan.

Nic není těžké, co se dělá s radostí.

Využij všech příležitostí, které se ti naskytanou pro Boha a jeho dílo!

Kapky z moře, J.Zeman (vybrala DK-Pol.)

Když Bůh volá do služby

Od července 2018 by měl nastoupit v našem sboru službu vikáře br. Jan Macek. Proto využíváme SL také k tomu, abychom představili bratra Macka sboru. Tedy:

KDO JSOU JAN A SIMONA MACKOVI?

1. *Kolik je Vám let?*

V únoru mi bude 29.

2. *Odkud pocházíte – je Praha vaším rodným městem?*

Není. Jsem z kazatelské rodiny, proto jsme se několikrát stěhovali. Narodil jsem se v Plzni, vyrůstal v Kyjově, pak v Černošicích a maturoval už jako Pražák. Klan Mackových pochází z Chýnova. Tam jsem nikdy nebydlel, ale mám to tam moc rád.

3. *Jaké zázemí jste měl nebo máte ve své původní rodině pro službu kazatele - pocházíte z věřící rodiny?*

Z tátovy strany patří má rodová linie do Církve bratrské od třetího i čtvrtého pokolení. Máminy rodiče přišli do naší církve během jejího dětství. Zázemí mám tedy věřící a k víře jsem byl odmalička veden. Rodina mě v mém rozhodnutí jít sloužit jako kazatel, podporuje a povzbuzuje.

4. *Je příprava na kazatelskou službu Vaše původní představa o Vašem povolání. Pokud ne, pak je možná dobré říct, na které civilní zaměstnání jste se připravoval nebo které byste případně musel opustit kvůli kazatelské službě v církvi.*

Na střední škole mě bavily přírodní vědy, a proto jsem po gymnáziu nejprve zamířil na obor Biomedicínský technik na Fakultě biomedicínského inženýrství ČVUT. Zde jsem skončil bakalářem. Mohl bych pracovat v nemocnicích a obstarávat provoz nejrůznějších zdravotnických přístrojů. Během tohoto studia jsem se ale rozhodl pro teologii. Studoval jsem nejprve prezenčně a magisterskou část studuji dálkově při práci. Živím se jako "ajták".

5. *Jaké teologické studium jste absolvoval nebo na co se ještě připravujete?*

Studuji Evangelickou teologii na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Dva semestry jsem také strávil na univerzitě ve Vídni. Semináře a přednášky už bych asi nespočítal. Obecně se studium sestává z hlavních okruhů: Nový a Starý zákon, církevní dějiny, systematická teologie, filozofie, religionistika, etika a praktická teologie. Nejraději jsem měl vždy biblistiku. Obzvláště rád ovšem vzpomínám na seminář Náboženství v popkultuře. Tápu ve filosofii.

Momentálně se připravuji na zkoušku z českých církevních dějin, potom mě čekají už jen státnice. Diplomku píšu na téma "Spravedlivá Tamar". Jde o výklad Gn 38.

6. *Ve kterém sboru žijete, v jaké službě jste působil nebo působíte, a ve které z nich jste se nejvíce nebo nejraději zapojoval?*

Asi od sedmnácti let patřím na Smíchov. Dlouho jsem vedl mládež, až v loňském roce jsem ji předal svému nástupci. Organizoval jsem také celopražská mládežnická setkání. Ve sboru jsem mohl mít několik biblických hodin a kázání.

7. *Co rád děláte ve volném čase?*

Studuji, čtu a věnuji se své manželce. Rád sportuji, chodím na výlety do přírody, setkávám se s přáteli.

8. *A vaše rodina – můžete představit svoji manželku?*

Se Simčou jsem se poznali na mládeži. Jednou se tam zničehonic objevila a krátce na to jsme se vzali. Je nám spolu moc dobře. Pracuje jako ředitelka Materské školy YMCA. Objektivně řečeno, jak jen manžel objektivní být může, je nejlepší ředitelkou v celé republice. Práce jí moc baví. Také studuje. Už jen napsat diplomku a bude mít ukončeno. Jejím oborem je Křesťanská krizová a pastorační práce (také na ETF). Ve sboru se zapojila do besídky. Ve volném čase sportuje, setkává se se svými kamarádkami, věnuje se svému manželu. A výborně vaří.

9. *Byli jste už někdy u nás v Arše v Pardubicích?*

K naší hanbě ještě ne! Já myslím ještě nebyl ani v Pardubicích.

JAK JSEM UVĚŘIL:

Dětství jsem prožil v intenzivním sborovém životě a jako dítě křesťanských rodičů jsem byl k víře veden od malička. Ohromně rád jsem chodil do dorostu. Na střední škole jsem začal přemýšlet o tom, jak budu svůj život směřovat. Balancoval jsem ve dvou světech: světem sboru a světem mých kamarádů ze školy či basketbalu. Rozuměl jsem víře v Boha, potřebě Krista pro lidský život a měl jsem kolem sebe mnoho inspirativních křesťanů. Ale také jsem viděl, že jsou lidé, kteří Boha ani neznají. Zvláště člověku v pubertě se zdají tito lidé svobodnější. Bůh se mi ovšem postupně odkrýval. Nemůžu říct: „Toho a toho dne, léta páně toho a toho jsem se obrátil.“ Jak jsem dorůstal, uvědomil jsem si, kudy chci jít, kam mě to (Duch Svatý) táhne. Přihlásil jsem se ke křtu a vyznal víru i potřebu odpuštění před celým sborem. A vlastně i těm kamarádům ze školy a basketbalu. Tak se tedy odstartoval můj věčný život. Jak už to v životě bývá, přišly ještě různé těžkosti a kotrmelce, ale i radosti a štěstí. O tom třeba někdy příště.

JAK UVĚŘILA SIMONA

Život, život ve všech jeho formách. Vždycky mě fascinoval.

Už jako malá holka jsem si psala deník, deníček, takový můj malý svět ve světě. A v tomhle světě bylo všechno jinak. Tam jsem si mohla klást otázky, v tomhle světě totiž neexistovaly správné a špatné odpovědi. V tomhle světě nebylo dobro a ani zlo. Ten svět jednoduše byl. Byl vepsaný tužkou na papír, na mnoho papírů. Psala jsem často. Doma, ve

škole, v parku. A stejně často jsem si připadala hloupě. Teď zpětně to vidím jako nejzásadnější bod v mém životě. Tenhle jeden obyčejný holčičí deník.

Nemohu hodnotit svoji rodinu jako ateistickou, víru jsme neodmítali, spíše jsme ji nechápali a nezajímali se. Popíši ji tedy jako laickou. Bibli jsme doma měli, určitě tam byla. Ani nevím, kdy jsem si ji všimla poprvé. Vzpomínám si, jak jsem jako zhruba dvanáctileté dítě chodila kolem a bála se dotknout.

Celé dětství jsem si prožila bez Boha a se spoustou otázek. Často jsem se podívovala nad otázkou „ Proč ? Proč je to tak a ne jinak? Proč lidé umírají? Co je smyslem života? Co je to život? A pro koho žijeme? “ Odpovědi jsem hledala v knihách – Mikulášovy patálie, Rychlé šípy a Dumbo byly mými průvodci ve světě hledání až tak na střední školu.

Střední škola je pro mě velkým otazníkem. Na jednu stranu jsem toužila po vědění a na druhou stranu přijímala život se všemi jeho dostatky a přebytky. V podstatě jsem měla všechno, co jsem chtěla. ale i přesto v deníku doslova píši: „ V hlavě mám, jako by mi tam vybuchl granát. Co s tím? Tohle je ten život?! Tohle co teď žiji? A co bude pak? “

A začalo mé katolické období.. Nejdříve povinné školní mše, křesťanské programy, sborový zpěv (převážně v kostelích) a několik přátel z věřících rodin. Toužila jsem Boha poznat, ale nevěděla jsem kde začít a čeho se chytit. Velmi dlouho se mi v hlavě honily myšlenky (už nehoní?) , že Boha nejsem hodna. Opravdu moc a moc jsem vděčná faráři Jiljímu, který své katolické Bohoslužby formuloval tak, že jsem i já byla schopna si z kázání něco málo odnést. Někdy ke konci třetího ročníku střední školy se pro mě neděle začala stávat příjemným „posezením“ v kostele, kde jsem nabývala pocit svobody, nadšení, touhy po poznání. Ovšem k uvěření byla ještě cesta dlouhá.

Na vysoké škole jsem si prošla obměnou. Najednou se z touhy po poznání stala nutnost znát a to byl možná takový nechtěný začátek. Slovům Bible jsem nerozuměla. Moje nejzásadnější otázka byla „ Co když Bůh opravdu je?“ Můj první rok na VŠ byl hodně náročný. Na konci prvního ročníku se má o 10 let mladší sestra ocitla v nemocnici. Jezdila jsem za ní každý den několik měsíců. Autobusem 180 nebo tramvají č. 9, 10. Tyhle cesty byly pro mě cestami plnými slz, obav i radosti. Jednou jsem si do deníku napsala : „ Bože, prosím, miluj a přijímej tu malou holčičku tak jako všechny na světě. “ Hmm.. prakticky jsem asi svou první modlitbu učinila v tramvaji .

Postupem času mi začínalo dávat smysl i slovo Boží. Přiznávám, Bibli jsem otevírala málo, ale když už, tak to pro mě mělo smysl. Jakoby všechno začalo zapadat a puzzle mého života se začaly skládat. Spoustu lidí tvrdí, že se nedá uvěřit na podkladě vědy a nauky nebo teologických studií, na které jsem se nehlásila pro přesvědčení, ale v podstatě pro nutnost - nechtěla jsem jít na žádnou školu sama bez kamarádek a ony si dávaly tam. (HTF UK). Myslím si, že takhle teoretická znalost Boha a všechno to kolem související, ať už historie, všeobecné znalosti o církvích a spoustu dalšího mi daly možnost poznat. A s tímhle poznáním se pak dalo pracovat.

V prosinci 2014 jsem měla tu potřebu vyhledat společenství v blízkosti mého současného bydliště, což bylo nově u tatínka na Smíchově. Zafungoval strýček google a pár dobrých informovaných duší na křesťanských serverech a od ledna 2015 jsem se tam pravidelně vyskytovala. V listopadu 2015 jsem se stala součástí této rodiny. Nevím přesně, kdy jsem začala přikládat víře životní hodnotu. Tohle opravdu neumím datovat. Bůh se mi chtěl dát poznat i dříve. Teď zpětně to vidím a jsem za to šťastná.

O službě odjinud - z „pera“ br. Davida Nováka

OBĚŤ A SLUŽBA

Řím 12:1-2 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. 2 A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

Text, který na tomto místě čteme, je na první pohled jasný, zároveň jej lze jen těžko pochopit bez hlubších souvislostí, které vychází jednak z kontextu celé knihy Římanům, jednak z některých textů Starého zákona.

(PROTO) VÁS VYBÍZÍM

V některých překladech je po slovech „vybízím vás“, zdánlivě nepodstatné slovo „proto“. Jde o to, že prvních 11 kapitol knihy Římanům se týká učení. V NZ neexistuje systematictější kniha, než kniha Římanům. Základní křesťanské doktríny týkající se ospravedlnění, spasení, předurčení, posvěcení mají základ právě v této knize. Nicméně tento výčet končí 11 kapitolou a ve 12 nastává předěl, který je uvozen slovem „proto“ a následuje slovo „vybízím“, v některých překladech „urguji“. Proč je zde toto naléhavé spojení? Proč „proto urguji“? Odpověď je tato – protože jste toho mnoho slyšeli, protože jste dostali dobrý teologický základ, protože znáte základy učení, je třeba posunout se dál, a na tomto základě stavět. Ona stavba potom jsou nejen další myšlenky, ale v duchu tohoto textu, jsou to činy, konkrétněji – že přinášíme sami sebe jako oběť. Myslím, že křesťané se pohybují v několika extrémech. Buď neznají toho, kterému chtějí sloužit, mají zmatek v základních věcech víry a díky tomu služba dříve či později degeneruje. Prostě pouze z nedělního kázání se žít nedá. Tento extrém je prvních 11 kapitol Římanům. Druhý extrém je v tom, že je teoretický základ, člověk poznává Pána Boha, ale zde to končí. Tento extrém je Římanům 12 – 15. Jiný extrém je potom ten, že Boha ani neznám, ani mu nesloužím. Pavel nám v souvislosti se službou píše – je třeba Boha znát, tedy studovat jeho slovo, porovnávat jím svůj život a na tomto základě přinášet oběť. Krátké souvětí, které v řečtině doslova zní „proto na vás urguji“ se stává svorníkem jak knihy Římanům, tak vlastně celé křesťanské víry.

PRO BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Když se v Písmu díváme na systém oběti a tedy i služby Bohu, potom vidíme dva hlavní koncepty.

Lv 4:14 Když vyjde najevo hřích, kterého se dopustili proti příkazu, přivede shromáždění mladého býčka k oběti za hřích a dovedou jej před stan setkávání. 15 Starší pospolitosti vloží před Hospodinem ruce na hlavu býčka a porazí jej před Hospodinem. 16 Pak přinese pomazaný kněz trochu krve z býčka ke stanu setkávání. 17 Kněz namočí v krvi prst a sedmkrát z ní stříkne před Hospodinem na oponu. 18 Trochou krve potře též rohy oltáře, který je před Hospodinem ve stanu setkávání; všechnu ostatní krev pak vyleje ke spodku oltáře pro zápalné oběti, jenž je u vchodu do stanu setkávání. 19 Všechn tuk z něho odstraní a na oltáři jej obrátí v obětní dým. 20 Naloží s býčkem jako s býčkem obětovaným za hřích, stejně s ním naloží. Kněz za ně vykoná smířcí obřady, a bude jim odpuštěno.

Pokusme si shrnout základní koncept oběti. Kněží měli obětovat za hřích, tedy proto, že se skrze hřích lid Bohu odcizil, měl vinu a díky této oběti docházelo k odpuštění a smíření. Boží milosrdenství se zde projevilo tak, že Bůh nepotrestal člověka za jeho viny,

zároveň si ale člověk skrze oběť zvířat uvědomuje, že „každý špás něco stojí“. Že naše hříchy stáli někoho život. Ve SZ zvířata, poté Pána Ježíše.

Nicméně je zde i druhý druh oběti:

Lv 7:11 Toto je rád hodu oběti pokojné, která se přináší Hospodinu: 12 Jestliže ji někdo přinese jako projev vděčnosti, ať přinese k děkovné oběti nekvašené bochánky zadělané olejem a nekvašené oplatky pomazané olejem. Bochánky budou z bílé zasmažené mouky, zadělané olejem. 13 Vedle bochánků přinese kvašený chléb jako svůj dar ke svému hodu díky oběti pokojné. 14 Z každého daru přinese po jednom kusu jako oběť pozdvihování pro Hospodina. Patří knězi, který kropí krví z pokojné oběti; je jeho.

Tato oběť není reakcí na hřích, ale je vyjádřením vděčnosti. I proto zde nečteme nic o zabíjení zvířat, ale přinášení darů úrody – tedy člověk si připomínal, že nic z toho co má, není díky němu, ale že se jedná o projev Božího milosrdenství.

Pokud pozorně čteme, potom najednou vidíme mezi oběma obětmi svorník a tím je milosrdenství. Bůh je milosrdný protože odpouští hříchy a Bůh je milosrdný protože dává úrodu resp. oblasti, věci, které potřebujeme k životu (zdraví, jídlo, mír) a které si většinou nemůžeme koupit. Oba způsoby obětí se vzájemně doplňují.

První – tedy oběť za hřích plyne z vědomí, že jsem se Bohu odcizil, druhá – tedy díkuvzdání plyne z vědomí, že to, co mám je díky Bohu. První ukazuje Boha jako Soudce a Spasitele, druhá jako Stvořitele a dárce života. První oběť – tedy za hřích, je základem pro druhou.

Jinými slovy nejdříve je potřeba poznat Boha jako usmířeného soudce a Spasitele, potom jako našeho Stvořitele, kterého uctíváme. Tedy nejde uctívat bez usmíření. Nelze sloužit bez usmíření. Východiskem služby potom je skutečnost, kterou popisuje Pavel, který moc dobře znal to, co se pokouším vysvětlit – onou skutečností je Boží milost, tedy to, co Bůh udělal pro mě. Zde stojí za to připomenout Zinzendorfa, který pod obrazem Krista s trnovou korunou a nápisem „to jsem udělal pro tebe, co uděláš ty pro mě“ prožil silné povolání do služby. Vlastně se v tomto naplnilo to, co píše Pavel. Zinzendorf stejně jako Pavel klade jako základ pro službu to, co Bůh udělal pro mě – tedy Boží milosrdenství. Motivací služby a z ní plynoucí oběti se potom stává vděčnost, nikoli strach, či pocit viny. **ABYSTE SAMI SEBE PŘINÁŠELI JAKO ŽIVOU, SVATOU, BOHU MILOU OBĚT; TO AŽ JE VAŠE PRAVÁ BOHOSLUŽBA.**

Ve SZ kněz přináší na oltář zvíře nebo dar úrody, zde Pavel posouvá pojem oběti. Hovoří o tom, že přinášet máme sami sebe. Tento koncept potom rozvádí, když píše v dalších verších o konkrétní službě resp. službách. Přinášet sám sebe znamená přinášet to, co ke mně patří – tedy čas, peníze, energii, schopnosti atd. PJ to shrnuje slovy *Lk 9:23 Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. 24 Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej. 25 Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří?*

Jinde ale Ježíš hovoří o tom, že *jeho jho netíží*. Jak do sebe tyto dva texty zapadají? Tak, že jeho jho netíží, pokud jsem se pro něj rozhodl s pocitu vděčnosti. Pak nepočítám ztráty. Pak se neobávám přinášet sám sebe. Termín nesení kříže je převzat z křížové cesty, kdy Kristův kříž nesl Šimon z Kyrény. Všimněme si důležité věci – byl to Šimon, který v okamžiku kdy nesl kříž, byl Kristu nejbližší a byl to Šimon, který díky tomu, že nesl Kristův kříž, šel stejným směrem. Asi není třeba příliš zdůrazňovat, že v okamžiku, kdy se rozhodneme následovat, jsme Kristu blízko a jdeme jeho směrem.

VNITŘNÍ ČLOVĚK

Samí sebe ale znamená ještě jednu věc. Člověka netvoří jen to, co je vidět, ale i vnitřek. NZ bohoslužba není ceremoniální, ale klade důraz na to, co je uvnitř. Tímto ale pouze rozvíjí SZ témata. *Izajáš 1:11 „K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesýtil jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů. 12 Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří?*

13 Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát.

14 Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet. 15 Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve. 16 Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. 17 Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.

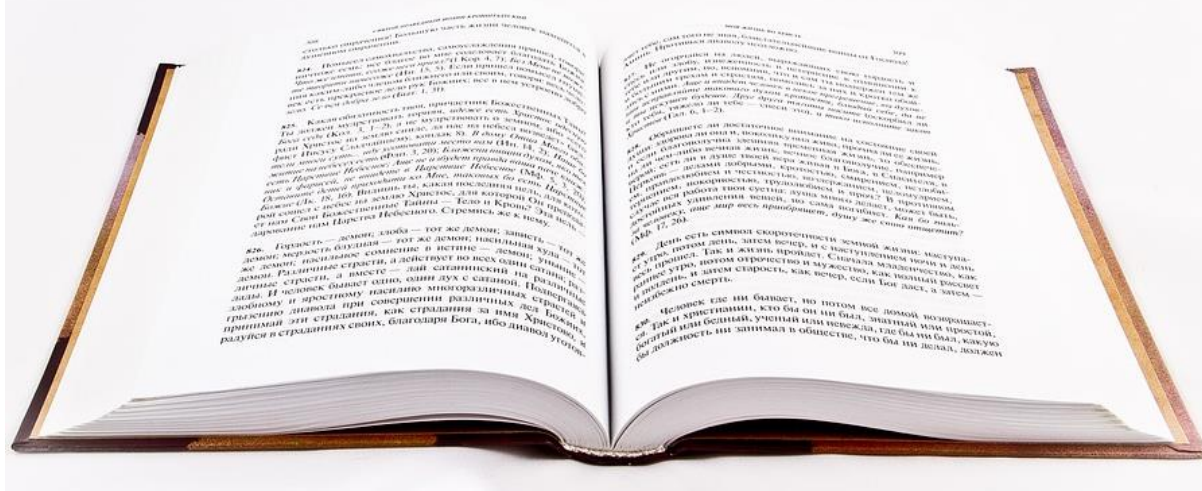
Problém Izraele nebyl v tom, že by nesložil Hospodinu. V naší mluvě bychom řekli, že ve sboru bylo mnoho služebníků. Nevedli dětské kluby, nesloužili v MC, neměli staršovstvo, ale Bohu sloužili svým osobitým způsobem. Dnešní mluvou bychom dokonce řekli, že jim to ve sboru docela šlapalo. Bohoslužba a všechny další aktivity fungovaly tak, jak měly. Kdyby někdo přišel na vizitaci, asi by je pochválil. Jenže Hospodin má jiný pohled. Pokud Pavel říká něco o živé oběti, potom Izaiáš píše Izraelcům, a tedy varuje i nás slovy – je to mrtvé v tom smyslu, že forma je sice hezká, ale vnitřek je prázdný. Jinými slovy služba Bohu nemá být náhradou za vztah s Bohem. Aktivita vně nemůže nahradit to, kdo jsem. A to kdo jsem, se utváří skrze vztah s Bohem. V tomto principu se skrývá Pavlova výzva, abychom přinášeli sebe sama jako oběť živou. Abychom dávali život, musíme být napojeni na zdroj života a tím je Bůh. Jinak se z naší služby stane aktivismus, skrápěny pouze naším potem, který bude vše, jen ne požehnáním nejen pro druhé, ale ani pro nás a pro PB.

Závěr: Nejde sloužit bez usmíření. Jinými slovy nejde přinášet oběť (naší služby) bez oběti (Pána Ježíše). Zároveň hlavní motivací do služby je milost a z ní plynoucí K vděčnosti, jako motoru služby je třeba připojit výzvu, že máme přinášet sebe, tedy že oběť znamená... oběť, ve smyslu nesení kříže. Nakonec že oběť se nemá stát náplastí na prázdnou duši. Pokud tomu tak je, stává se naše oběť mrtvou. Přál bych nám všem, abychom s těmito třemi rozměry mohli přinášet Bohu milou oběť.

- 1. Pokus se svými slovy popsat dva druhy obětí ve SZ a jak tyto oběti souvisí s oběťmi, které máme přinášet my?*
- 2. Pavel si dovoluje své posluchače „vyzývat“ nebo dle některých překladů na ně dokonce urgovat... konkrétně k tomu, aby se obětovali? Proč je pro Pavla tak důležité? Jak toto souvisí s našimi životy? Naší službou?*
- 3. Text Řím 12, 1 propojuje obě části knihy – jak konkrétně a co z toho plyne pro nás? Proč jsme někdy v nebezpečí jednoho z uvedených extrémů?*
- 4. Proč myslíte, že je oběť spojována s vděčností? Jak toto souvisí se službou?*
- 5. Jak chápáte nesení kříže? Jak to konkrétně aplikujete ve svém životě? O co se jedná?*
- 6. Proč je v Písmu takový důraz na „vnitřní bohoslužbu“? Jak buduješ „vnitřního člověka“? Co bys případně potřeboval změnit?*
- 7. Co tě v tomto studiu nejvíce oslovilo?*

Novoroční hesla pro rok 2018

SBOR	<i>Vždyť ten, kdo mě nalézá, nalezl život a došel u Hospodina zalíbení. Př 8:35</i>
KVASÍN	<i>Hle, zde jsem, pošli mne! Iz 6:8</i>
STARŠOVSTVO	<i>Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista. 2Kor 3:4</i>
BESÍDKA MALÁ	<i>Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Jan 14:1</i>
BESÍDKA STŘEDNÍ	<i>Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Kaz 3:1</i>
BESÍDKA VELKÁ	<i>Blahoslavený člověk, který ob stojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřín života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují. Jk 1:12</i>
DOROST	<i>Zasnoubím si tě věností a poznáš Hospodina. Oz 2:22</i>
MLÁDEŽ	<i>Ve svém Zákoně jsem jim napsal toho tolik – jim je to ale cizí, jako by nerozuměli! Oz 8:12</i>
AWANA	<i>Já jsem s vámi, je výrok Hospodinův. Ag 1:13</i>
ŠKOLA NOE	<i>On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Iz 40:29</i>
ALFA	<i>Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynášejte ve svých branách pravdu a pokojný soud. Zach 8:16</i>
ELIM -senior	<i>Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.. Mt 5:16</i>
HUDEBNÍ DOPROVOD	<i>Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Kol 3:13</i>

Za co se modlíme?

A. Lidé

- Nemocní a potřební v našem sboru
- Lidé, kteří nemají možnost být mezi námi (např. s. Fürbachová, s. Kalvachová Věra)

B. Archa

- *za Boží ochranu pro naše společenství*
- *za obnovu rozbitých vztahů*
- *za odvahu k pokání a touhu po smíření*
- *za duchovní obnovu našeho společenství*

C. Škola NOE

- Jednání o nové budově školy NOE a Boží vedení
- Ochranu pro učitele, děti a ostatní pracovníky školy
- Každou 1. středu v měsíci školního roku se můžeme zúčastnit pravidelného půstu, a od 16 hod modliteb a chval za školu NOE ve sborovně v přízemí školy.

D. Zahraniční misie

- Dětský domov Obnovlenje ve Ržiščevě
- Další pokračování práce Honzy a Jarky

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ř 8:26

**POKUD BY NĚKDO CHTĚL BÝT ZAŘAZEN NA TENTO SEZNAM,
KONTAKTUJTE PROSÍM REDAKCI SL.**

Martin Tabačan tabycz@gmail.com
Dagmar Kalvachová Pol. dagmar.kalvachova@seznam.cz

Modlitební setkávání za nový projekt *Budova školy NOE*

Všichni, kterým leží škola Noe na srdci, jsou zváni k modlitbám za školu NOE. Modlitební setkání se budou konat **každé poslední pondělí v měsíci v Arše v 18 hod.** V modlitbách chceme děkovat Pánu za Jeho lásku a péči, kterou nám ve věci školy prokazuje a současně prosit o vedení ve všech záležitostech spojené s tímto projektem. Chceme na modlitbách podporovat práci jednotlivých pracovních týmů. Věřím, že zvláštním způsobem je Pán přítomný při společných modlitbách, jak zaslibuje v Písmu Mt 18,20. Na modlitbách se můžeme povzbuzovat ve víře, radovat společně z vyslyšených modliteb a budovat i vzájemné vztahy. V modlitebních setkáních v Arše, i když klademe důraz na nový projekt pro školu NOE, nechceme zapomínat na potřeby současného provozu školy a v tomto ohledu navazujeme na setkávání, ke kterému se schází skupinka pod vedením sestry Evženie přímo ve škole NOE každou 1. středu v měsíci, kam možná někteří z vás jste již také zavítali. S týmem, který vede sestra Evženie, budeme spolupracovat a vzájemně se doplňovat.

Těším se s Vámi na první setkání 29 ledna v 18 hodin v Arše.
za staršovstvo *Dagmar Kalvachová-Pol.*

Osm dnů s knihou Skutků apoštolů (5)

Minule jsme obdivovali mocná slova a mocné činy apoštolů, dnes budeme svědky jejich statečností. Lukáš o ní píše ve čtvrté kapitole Skutků. Petr zázračně uzdravil chromého, a protože se kolem něho shromáždilo velké množství lidí, pohotově připojil misijní kázání. Uvěřilo velké množství lidí. To se ale nelíbilo kněžím, kteří přišli k Petrovi a Janovi a důrazně je napomenuli za to, že opět učí o vzkříšeném Ježíši. A protože se stmívalo, vsadili je na noc do vězení. Druhý den se sešel sanhedrin – soudní senát. V té době v něm zasedali Annáš a Kaifáš, kteří přispěli k tomu, že Ježíš byl odsouzen k smrti. Zachovají se stejně i k apoštolům?

Soudní výslech začal klíčovou otázkou senátu, jakou mocí a v kterém jménu apoštolové uzdravili chromého člověka. Na otázku odpověděl Petr. Nemlžil, ale odvážně vyzvedl moc a jméno Ježíše Krista. Nebojácně obvinil členy senátu, že Ježíše Nazaretského ukřižovali. Načež jim připomněl, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých a že v Ježíšově jménu byl chromý uzdraven. Členové senátu nenašli důvod k odsouzení apoštolů. Vyzvali je tedy, aby opustili zasedání.

Zavolali je tedy a přikázali jim, aby jméno Ježíšovo vůbec nerozhlašovali a o něm neučili. Ale Petr a Jan jim odpověděli: „Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás, a ne jeho. Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ (Sk 4, 18 – 20)

Žasnu nad statečností apoštolů. Vzpomínám si na padesátá a šedesátá léta, kdy v celé východní Evropě také vládl „sanhedrin“. Měl jinou podobu, ale rovněž si chránil svoji ideologii a neměl rád lidi, kteří mluvili o Bohu a věřili v Ježíše Krista. Ti méně stateční se postupně stávali tajnými učedníky Pána Ježíše, ti nestateční ho jednoduše zapřeli. Připomenu jednu historku z té neslavné doby.

Je jaro roku 1961. Cestuji se skupinou projektantů do tehdejšího Sovětského svazu. Na moskevském letišti nás vítají projektanti z Rezinoprojektu a po chvíli nás odvázejí autobusem do oblastního města Jaroslavl. Během cesty nám ruský nadšenec čte v novinách čerstvou zprávu o prvním letu člověka do kosmu. Dovídáme se, že let vykonal sovětský kosmonaut J. A. Gagarin. Obletěl Zemi ve výši 175 km – 302 km za 108 minut. Na konci článku nadšenec čte zvýšeným hlasem doušku: „Gagarin za celou tu dobu letu vesmírem žádného Boha neviděl.“ Vtom jeden z ruských projektantů vykřikne na celý autobus: „On ho viděl, ale bál se o tom mluvit!“

Považme, jaký konec by čekal prvotní církev v Jeruzalémě, kdyby se apoštolové podřídili židovskému sanhedrinu a báli se mluvit o tom, co prožili s Ježíšem?

Oni se nepodřídili. Když byli po výslechu volní, spěchali za ostatními učedníky, všechno jim pověděli a modlili se. Neprosili za řešení svých problémů, za svoji bezpečnost, za potrestání židovského soudního senátu. Modlili se za pokračování díla Kristova. „*Když se pomodlili, otřáslo se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží.*“ (Sk 4, 31)

Modlitba a odvaha apoštolů patřily k sobě. Jsou výzvou i pro současnou Boží církev. Jsou výzvou i pro pardubický sbor, který si v letošním roce osmiček, v roce 2018, připomene 20 let od slavnostního otevření nové modlitebny Archa.

Ladislav Vopelák

Literatura: Stott R. W. John: *Rok s Biblí*, BIBLION, o. s., 2011.

Informace nejen o Elimu

JIŽNÍ SÚDÁN

Někteří z vás jste se v loňském roce připojili k výzvě Elimu, abychom podpořili finanční sbírku Diakonie CB ve prospěch hladovějícího Jižního Súdánu. Celkem z našeho sboru odešla na konto Diakonii CB (na kterém je nyní přes 477.000,-Kč) částka 4500,-Kč. Děkuji všem, kteří se připojili k pomoci hladovějícím v této africké zemi. Situace tam je nadále velice složitá a nepřehledná díky sporům mezi prezidentem a viceprezidentem a díky násilí mezi jednotlivými kmeny. Zprostředkovatelem naší pomoci je kromě Diakonie CB hlavně Spolek pro Jižní Súdán, který tuto zemi podporuje dlouhodobě. Má na místě několik osvědčených spolupracovníků, členů z ugandské misie, kteří jsou v Súdánu dlouhodobě a zajišťují potřebné ohledně bezpečnostního doprovodu kamionů a také to, aby se pomoc v podobě potravin a léků dostala k těm nejpotřebnějším.

Právě těch cca 450.000,- Kč, vybraných Diakonií CB do konce roku 2017, stačilo na vypravení jednoho kamionu, jehož cesta na místo určení trvá asi 3 měsíce. To znamená, že pomoc, na které jsme se troškou také podíleli, dorazí potřebným někdy v březnu. Vlastní potraviny ve formě podobné rizotu s dlouhou dobou trvanlivosti zajišťuje společnost Krmte hladové (Feed the Hungry), která má s touto formou pomoci dlouhodobé zkušenosti.

A JEŠTĚ ELIM

Jak dobře víte, prodávali jsme koncem loňského roku kalendáře s úmyslem předat zisk z tohoto prodeje škole NOE. Po odečtení nákladů zůstal čistý zisk 2800,- Kč a v této výši byl škole předán. Opět děkuji všem, kteří si kalendář koupili a přispěli tak na velice dobrou a prospěšnou věc.

A ještě jedno poděkování. Děkuji vedení našeho sboru, že nám umožnilo v Elimu rozjet další aktivitu a to protahovací cvičení „dorostu 60+“ (98% dorostenky). Akce se zatím setkala s výborným ohlasem, máme asi 30 cvičících (2 skupiny) v malém sále, žádné zranění (díky Bohu) a noví zájemci se stále hlásí a to dokonce i z našeho sboru! Jsme rádi, že můžeme přispět nejen k duchovnímu růstu seniorů, ale také něco udělat pro jejich zdraví a svěží vzhled.

Vladimír Lukáš

Program Seniorsklubu – únor 2018

Začátky programů v 16.45

Den	Téma
Středa 31.1	Salzburg, Wolfgangsee, Bad Ischl, Hallstatt ... - video
Středa 7.2.	Krásy západní Ameriky (SanFrancisco, Monterey, Hollywood)-video
Pondělí 12.2.	Promítání starých filmů o Pardubicích (rok 1931 a 1940) – připravil pan Řeháček z KPP
Středa 14.2.	Turecká riviéra (Antalya, Side, Pamukale....) – video
Středa 21.2.	Gruzie a Abcházie – cestopisná přednáška F. Krincvaje
Středa 28.2.	Kuba, nejkrásnější místa – video
Pondělí 5.3.	Co nás zajímá –beseda s primátorem Pardubic M.Charvátém a starostou MO Pce 2 R.Hejným
Středa 7.3.	Irán – starobylá Persie - přednáška J. Soukupa

Služby CB

Kázání v mp4 a textové podobě www.cb.cz/pardubice
Nahrávky biblických hodin v mp4 kancelář Archy

Knihovna	Irena Hambálková	tel.	461 100 142
(půjčování knih vždy po shromáždění)	Eva Heinová	tel.	777 505 987
Prodej knih a hudby, Kavárna	Dagmar Kalvachová D.	tel.	737 342 615
Kurzy Alfa	Martin Hambálek	tel.	774 319 418
Awana klub	Dagmar Kalenská	tel.	606 723 207
Práce s dorostem	Alois Blažek	tel.	778 770 680
Schůzky mládeže	Petra Jindrová	tel.	774 291 093
Evergreeni	Marek Kalvach	tel.	736 466 891
Chválicí skupinka	Petr Kalvach ml.	tel.	777 043 356
Chválicí skupinka	Jiří Čermák	tel.	730 617 153
Kancelář sboru	Marie Kampová	tel.	731 143 403
Pracovník kanceláře, pokladník		tel.	732 157 375
Varhanní doprovod	Daniela Kampová	tel.	721 507 844

NOE - Křesťanská a základní škola a mateřská škola

FINANČNÍ DARY NA POTŘEBY ŠKOLY můžete posílat na účet školy:

Číslo účtu: **2200446559/2010 Fio banka, a.s.**

Konst. Symbol:

Variabilní symbol pro ZŠ: **99** a dále rodné číslo bez čísla za lomítkem

Variabilní symbol pro MŠ: **88** a dále rodné číslo bez čísla za lomítkem

Do poznámky uveďte Vaše číslo telefonu.

ELIM Pardubice

křesťanská společnost pro diakonii z.s.

Výbor pobočky: Vladimír Lukáš – předseda
Eva Widenská
Petr Kalvach ml.

Struktura činnosti.

Kavárna a knihkupectví - vedoucí Dagmar Kalvachová (Dubinská)

Seniorklub - vedoucí Vladimír Lukáš, zástupce - Petr Kalvach st.

Číslo účtu (pro vaše případné sponzorské dary). **3368788389/0800**

Pravidelná setkání

NEDĚLE	Modlitební chvíle	09:00 hod.	Archa, kavárna
	Bohoslužba	09:30 hod.	Archa, velký sál
	Bohoslužba	09:15 hod.	Kvasín
ÚTERÝ	Kurz Alfa	18:00 hod	
STŘEDA	Seniorklub	17:00 hod.	Archa, kavárna
	Studium Bible	18:30 hod.	Archa, malý sál
ČTVRTEK	Klub maminek	09:00 hod.	Archa, sudé týdny
	Awana klub	17:00 hod.	Archa
	Studium Bible	18:30 hod.	Kvasín, sudé týdny
PÁTEK	Dorost	16:30 hod.	Archa, klubovna
SOBOTA	Mládež	18:00 hod.	Archa, malý sál
NEDĚLE	Evergreeni	18:00 hod.	Archa, malý sál

Číslo účtu sboru CB Pardubice **2000380583 / 2010**

Konstantní symbol **558**

Variabilní symbol

Při úhradách používejte prosím jako variabilní symbol své rodné číslo datum narození (bez čísla za lomítkem), před které uvedete toto dvojčíslí podle druhu určení platby.

		od 1.7.2017
Dary	Dary, desátky	11
	dary různé (po předchozí dohodě)	12
	dary mládež	13
	dary alfa	14
	dary Ukrajina	15
	dary Awana klub	16
	dary pro potřebné	17
	dary NOE	19
CTS	vratná kauce CTS	2
Mládež	English Camp	3
	další akce mládeže (po předchozí dohodě)	31,32...
Sbor	Relax 50+	50
	Rodinný EC	51
	další akce sboru (po předchozí dohodě)	52,53...
Awana	Klub Awana	60
	tábor Awany	61
	další akce klubu (po předchozí dohodě)	62,63...

Sborový list. Vychází jako občasník sboru Církve bratrské v Pardubicích.

Všechny připomínky, podněty a nápady či modlitební předměty adresujte prosím redakci Sborového listu.

Martin Tabačan tabycz@gmail.com

Dagmar Kalvachová-Polabinská dagmar.kalvachova@seznam.cz

Uzávěrka příštího čísla březen **2018**.

Náklady na vydání tohoto čísla činí asi 20 Kč.

**Církev bratrská- Archa
Pardubice**
Lonkova 512
530 09 Pardubice

pardubice@cb.cz
www.cb.cz/pardubice

Kazatel

Martin Tabačan
tel. 774 134 301
tabycz@gmail.com

Starší sboru Pardubice

Radomír Kalenský
tel. 606 788 791
radomir.kalensky@tiscali.cz

Marek Kalvach
tel. 736 466 891
marek.kalvach@seznam.cz

Dagmar Kalvachová Pol.
tel. 736 658 176
dagmar.kalvachova@seznam.cz

Petr Kotas, místopředseda
tel. 602 309 227
f.trade@email.cz

Jakub Řehák
tel. 775 322 268
rehak.jakub@gmail.com

st. pověřen péčí o Kvasín:
Petr Kotas
tel. 602 309 227
f.trade@email.cz